

Lencsés Károly

Nem tudom

...ahol én élek nincsen metró
se villamos. A föld alatt koszos hólé csatornavíz
hömpölyög s amit a nyári záporok után felbőfög azok meleg piszkos vizében
kulcsos panelgyerekek toporzékolnak.
És ma az ünnepek közti pihenőben azoknak csontjai reszketnek akiket
elhagytam mert még élek. Gyalogolok az Északi temető nagy kapuján át.
A szél az arcomba kiabál. Sikolt visít akár egy leleplezett Démon.
A temető számos kis ösvényét ismerem és ismerősként int a tölgy melynek
magánya átragad rám
Ha nekidőlve nagyanyám sírját kémlelem.
Botorkálok a széllel. Fekete kemény rögöket
mozgatok hogy kicsit könnyebb legyen a föld.
Nem nem vagyok varázsló ha kérdezed. Sőt nagyon is emberi vagyok.
Szemem eltéved a kőerdőben a fejfák a faragott angyalok között s viszi a szél a
képzeltésem hogy ott ahol az avar borította út
elkanyarodik meglepetés vár. Nem tudom mi. Nem
tudom miért vagyok itt. Miért vetem hátam a nagy fának és figyelem
a keskeny utat amely úgy tűnik
a keresztfák erdejébe vész. Vajon onnan ki jöhetne?
Nem tudom. 'itt vagyok minden évbe'

előbb deja vu

(egy kérdés)

Én is kéknek tanultam azt fenn
zöldnek ezt lenn
és minden árnyalatot megtanultam
amit tanított az elmém
azt hogy színe nincs levegőt
orron be szájon ki...
vajon ha fordítva
élném meg úgy értem
előbb deja vu
úgy istenek igazából hogy előbb
végig játszódna a mű aztán megíródna
eltemetnének aztán először felsírnék
mennyből pokolra vágynék
101. emeleti iroda ablakából
gyárméreg füstfelhőből... barlang falára
kővel jelet
igen mielőtt még
bűnbeesnék előtte már megbűnhődnék
vajon úgy valahogy egyszer skarlátnak látnám az eget olyanak amilyen?